

Gerzánics Annamária 1977-ben szerzett mérnöki oklevelet a Kertészeti Egyetem Táj- és Kertépítészeti Szakán, ahol az akkor még tanító Ormos Imre, Mőcsényi Mihály és Balogh András tanítványa volt. 1986-ban okl. városépítési-városgazdasági szakmérnöki képesítést szerzett a Budapesti Műszaki Egyetem Építésmérnöki Karán. 1994-ben védte meg „A tájtörténet és a tájhasználat összefüggései” című kandidátusi értekezését. Tudományos kutatási területei, publikációinak témái a tájfogalom értelmezése, a tájtörténet és a tájhasználat összefüggései, az új tematikával és metodikával készülő területrendezési tervek szabályozási lehetőségei köréből kerültek ki.

Első munkahelye 1977-1982 között a Városépítési Tudományos és Tervező Intézet volt, ahol gyakorló tervezőként az általános rendezési tervek tájrendezési, környezetvédelmi munkarészeit és a településrendezési tervek zöldfelület-rendezési és környezetvédelmi munkarészeit készítette. Ezt követően a kormányváltások után mindig változó nevű szakmai irányító főhatóság munkájában a területrendezésért felelős főosztályon hét évig főelőadóként, majd kilenc évig osztályvezetőként és végül tizenhárom éven át főosztályvezető-helyettesként vett részt. Következésként képviselve, gyakran súlyos vitákat felvállalva a tájépítész és az urbanisztika szakmai szempontjait és törekvéseit. Számos munkája mellett

talán a legjelentősebb az első törvénnyel jóváhagyott területrendezési tervben, a Balaton-törvényben, és a törvény alapjául szolgáló terv létrejöttében való közreműködése, valamint a hozzá tartozó végrehajtási rendeletek (különös tekintettel a vízpart-rehabilitációs tanulmányterveket jóváhagyó tárcarendeletekre) megalkotása, a sokszereplős tervezési folyamatban a megbízói feladatok képviselője, az egyeztetések irányítása és a jogalkotási munkában az előterjesztő szakmai képviselője. A rendszerváltást követő új jogszabályi környezetnek megfelelően átalakított új típusú területrendezési tervek tematikájának és a tervezési módszertan kialakításának egyik meghatározó alakja volt, amelyért 2007-ben Pro Regio-díjban részesült.

Mindezek mellett 1989-2001 között óraadó oktatóként szerepet vállalt a tájépítész képzésben. Számos diákkal ismertette meg a területrendezés, főként az üdülőtáj-tervezés fortélyait. 1995-2002 között tanított a Debreceni Agrártudományi Egyetem, később Tessedik Sámuel Főiskola, Mezőgazdasági Víz- és Környezetgazdálkodási Karán és 2007-2011 között a Budapesti Műszaki és Gazdaságtudományi Egyetem Urbanisztikai Tanszékének önkormányzati főépítész szakmérnök képzésében is.

Nyugdíjba vonulása előtti utolsó évben munkája a vörösiszappal szennyezett Devecserbe szólította. Ott

a rehabilitációs munkálatokban az irányító minisztérium operatív összekötőjeként mutatta meg, hogy a környezet és a helyi társadalom iránti érzékenység a tájépítész és a településépítész hivatás alapvető követelménye.

A tájépítészeti szakmai közéletnek ma is tevékeny alakja. A Magyar Urbanisztikai Társaság Környezet-tesztétikai Tagozatának szakmai programjait szervezi és moderálja. A 2021-ben megjelent MM_C Mőcsényi Mihály - Egy polihisztor tájépítész című könyv több fejezetének szerzője és a könyv egyik szerkesztője. ©

